

Uskutečněte božství s odvahou a čistotou

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 8. října 2005* ←

*Každý člověk musí čelit důsledkům své karmy.
Kdo způsobil, že netopýři visí z větví stromů hlavou dolů?
Přivázal je někdo obráceně proto, že je nenávidí?
Nikoli, je to jejich úděl.
Podobně nemůže nikdo uniknout následkům karmy.*

(báseň v telugu)

Vtělení lásky!

Včera jsem vám vyprávěl o Parikšitově korunovaci. Tehdy bylo mnoho těch, kteří mu pomáhali a nabízeli radu. Mnozí mu byli oporou v jeho rozvoji. Parikšit byl velmi mladý, byl to skoro ještě chlapec. Nebylo snadné vychovat z malého chlapce schopného vládce. V rodu Pánduovců nezůstali žádní starší. Bhíma, Ardžuna, Dharmadža, Nakula a Sahadéva se vydali na cestu k úbočí Himálaje. Jediným zástupcem rodu Pánduovců byl tento mladý hoch. Právě začal výuku podle tradice. Nebyl však nikdo, kdo by kromě něj mohl usednout na trůn. Mladík byl tedy ve složité situaci.

Vydal se proto cestou, kterou mu ukazovali tři přítomní vychovatelé. Mladý Parikšit se rmoutil a stěžoval si svému prastrýci a babičce (Dharmadžovi a Draupadí). Ptal se jich, zda je správné, aby ho opustili a ponechali takovou odpovědnost na jeho bedrech. Dharmadža vysvětlil chlapci, že důsledkům běhu času nelze uniknout. I Kršna, který býval jejich stálou oporou, je nyní nechal, aby se postarali sami o sebe. Ani oni nemají jinou volbu, než následovat Kršnu v jeho šlépějích. Jsou přece neochvějnými stoupenci Kršnových rad a Jeho vedení.

Kršna s Pánduovci jednal jako s nejdůvěrnějšími přáteli. Choval se k nim jako ke svým vlastním dětem. Byl jim nejbližším příbuzným. Ve skutečnosti je podporoval každým druhem vztahu. Byl jejich jediným útočištěm. Proto oba

doporučili Parikšitovi, aby nesl svou odpovědnost s odvahou a sebedůvěrou. Nato chvíli počkali, aby viděli, jak se s tím Parikšit vyrovná. Parikšit srdnatě odpověděl, že se nebude odpovědnosti vyhýbat, ani nesníží věhlas svého rodu. „Budu tomuto království vládnout,“ ujistil je. Byl pln sebedůvěry a odvahy. Dharmadža a Draupadí byli šťastní a ulevilo se jim. Srdnaté vystupování mladého chlapce je naplnilo úžasem.

Člověk by si měl uvědomit některé události, které se tehdy přihodily. Dharmadža byl ještě ve své tělesné schránce a připravoval se na cestu do duchovní a boží říše. Aby se člověk mohl vydat ze světské sféry do sféry božské, potřebuje mnoho odvahy. Dharmadža překročil úroveň duchovní i světskou a náležitě je používal, aby dokázal vykročit do sféry božské. Tuto schopnost ve skutečnosti nabyt, když viděl velkou sebedůvěru mladého Parikšita.

Parikšit si pak připomněl předchozí události. Šel za každým z Pánduovců a žádal je, aby na sebe vzali odpovědnost za vládu království. Všichni však odmítli a trvali na tom, že oprávnění vládnout má jedině Dharmadža, což bylo i přáním lidu. Nakonec se dohodli na mladém Parikšitovi, jako na jediné vhodné osobě. Když to Parikšit uslyšel, polekal se. Padl dědečkovi k nohám se slzami v očích a vylouval se, zda je možné, aby tak mladý člověk vládl obrovskému království. Byla to Draupadí, kdo Parikšita uklidnil. Pak přišla Parikšitova korunovace.

Druhého dne po korunovaci se Parikšit sešel se svými lenními krály. Lidé si mysleli, že se mladý král bojí a proto je svolal. Sjeli se všichni králové a usadili se ve sněmovně královského dvora. Parikšit k nim promluvil. „Jako svého pána před sebou vidíte mladého chlapce. Buďte však ujistěni, že se nebudu vyhýbat svým povinnostem, stejně jako se vy nebudete vyhýbat vašim. Máme spolu pečovat o blaho této říše a tak chci teď znát vaše záměry. Některé z vás znám, jiné ne. Je tedy na vašem rozhodnutí, zda půjdete se mnou v zájmu říše, nebo zda budete následovat vlastní přání.“

Po těchto slovech se shromáždění rozdělilo na dva tábory. Jeden podporoval Parikšita a druhý sledoval své cíle s myšlenkou, že mladý král postrádá rozhodnost a lze jej snadno obelstít. Pak mezi oběma tábory vypukla válka. Parikšit bojoval se jménem svého dědečka Ardžuny na rtech.

Ardžuna měl 12 jmen: Ardžuna – čistý, Phalguna – ten, který se zrodil pod hvězdou Phalguna, Pártha – potomek rodu Prthu, Kirítí – zrozený s korunou, Švétaváhana – jezdec na bílém koni, Bíbhatsu – ten, který je nad bouřemi emocí, Vidžaja – vždy vítězný, Kršna – tmavý, Savjasáci – vládnoucí oběma rukama, Dhanandžaja – vítěz veškerého bohatství.

Tak byli kolem něj v bitvě přítomni všichni Pánduovci (v duchovní podobě). Byla tam i Draupadí. Jen málokdo ví, že Draupadí byla zaslouženě velkým vůdcem. Bylo by chybné si myslet, že první, co Parikšit jako vladař udělal, bylo to, že se vrhl do války. Jeho rádkyní byla Draupadí, v dětství přítomná fyzicky, později duchovně. Varovala ho, že není správné, aby se nechal zavléci do sporů, jakmile se stane králem. Nejdříve má vzbudit sebedůvěru svého lidu a on uspěl díky učení, které mu Draupadí dala.

Všichni jeho poddaní, mladí i staří stáli při něm, oslovovali a ctili ho jako *mahárádžu* – krále králů – se zalíbením a posvátnou úctou. Byli sebevědomí a nebojácní. Kde byl prostor pro jakýkoliv strach s takovým králem, pečujícím o jejich blaho? A Parikšit je znovu ujistil, že se přes svoje mládí těší boží přízni, a tak není na zemi moci, která by se mu mohla postavit. Jeho jediným útočištěm byl Bůh. Převzal řízení říše s plnou vírou v boží vedení.

Nemyslete si, že tato průprava nastala až po rozhodnutí Pánduovců odejít do Himálaje. Již od konce Velké války bylo známo, že jediným dědicem říše je nedospělý Abhimanjův syn. Draupadí se rozhodla, že se ujme úlohy výchovy dítěte pro jeho budoucí roli. Řekla tedy Dharmadžovi, že ačkoli je pokladnicí všech ctností, má sklon k nerozhodnosti. Proto byl Parikšit již od počátku v péči Draupadí.

Ještě před korunovací Parikšita hovořovala Draupadí s Dharmadžou k lidu Hastinápurý s tím, že dítě je jeho příštím vládcem. „Nedejte se klamat jeho mladistvým vzhledem. Je požehnan milostí boží a je pln královských ctností. Povinností vládce tak velikého národa je pečovat o jeho potřeby jako matka. V současnosti je malým dítětem a potřebuje vaši podporu a ochranu. Přijměte to jako povinnost, kterou vám přidělil Bůh. Během času se stane králem a bude se starat o váš blahobyt jako řádný syn. Nás nezajímají potěšení a radovánky. Konejte všechno jako povinnost. A až dozraje čas, bude vás chránit a naplní vaše potřeby, neboť on je vskutku darem božím nám všem. Vše se děje podle vůle boží. Boží vůli nemůže narušit žádná jiná síla.“

Tak Draupadí s Dharmadžou dláždili cestu k Parikšitově korunovací. Takto tehdy pracovala státní správa. O každého jednotlivce v království mělo být dobře postaráno jako o dítě v rodině. Když jsou dospělí i děti takové rodiny pod takovým vedením, kde je prostor ke strachu či obavám? Tak se stal Parikšit mocným vládcem. Jsou zde nějací rodiče, kteří mohou vychovávat své děti tímto způsobem? I když budete připraveni mladé chlapce správně učit, děti nebudou ochotné to poslouchat.

Parikšit však byl dobrým žákem, stejně jako odvážným vůdcem. Odvaha je prostředkem ke všem úspěšným výsledkům. Je to také opravdová duchovní praxe. Je to skutečná moc. Vyzbrojen takovou božskou a duchovní mocí dosáhl Parikšit velikosti. A celá říše pak prospívala. Takový mateřský pěstoun je velice vzácný.

Parikšit svolal všechny své ministry jako zástupce celého subkontinentu a promluvil k nim o důležitosti jednoty. Čistota závisí na jednotě a je cestou k božství. S božstvím budou všechny úkoly plodné. Stačí, když čistotu bude udržovat jedinec i společnost a svorně o ni budou pečovat. Tento koncept individuálního a kolektivního jednání učil Parikšit své poddané, a tak vznikla v jeho říši ideální společnost.

Mladý král chodil mezi lidmi s úsměvem a dokonce se jim omlouval za každou chybu, která se stala i nevědomky. Parikšit představoval dokonale druh komunikace, který by měl existovat mezi vládcem a poddanými. Mladý Parikšit měl naprostou víru v Boha, jehož laskavost a láska zajišťovala jemu i jeho poddaným blahobyt. Stejnou víru v Boha byste měli mít všichni, všichni byste měli zachovávat čistotu, a pak zajisté ve své *sádhaně* uspějete.

U příležitosti svátku Dasará, v Prašánti Nilajam dne 8. října 2005